

“Biz artık müsaade isteyelim Uğurcuğum... İyi ki burda karşılaştık... Ne güzel oldu... Eskileri yâd ettik,” dedi Ender ve ayağa kalkarken gülümsedi. “Ülkeyi yine kurtaramadık ama olsun rahatladım ben.” Esmer, orta boylu bir adamdı. Sarılıp Uğur’u öptükten sonra Mecnun’a döndü. “Sen de pek konuşmadın bu akşam deli oğlan ama iyi dinleyicisin. Aferin! Bir gün bir yerde yakalayıp uzun uzun konuşturacağım seni bak, demedi deme!”

Mecnun ayağa kalkarak adamlarla vedalaşırken gülümsedi. “O iş zor! Politikayla futbola alerjim var benim.”

Ender gülerek onun omzuna vurdu ve elini havaya kaldırarak, “Hadi görüşürüz,” dedikten sonra kapıya doğru ilerlerken diğer ikisi yerine oturdu.

Uğur rakısından bir yudum alırken gülümsedi. “Evdaki hesap yine çarşıya uymadı be aslanım. Şöyle baş başa, güzel güzel muhabbet ederiz diye düşünmüştüm ama...”

Mecnun gülümsedi. “Meyhane muhabbeti böyle olur Uğur abi! Takma kafana.”

Uğur saatine baktı. “Ooo... Saat nerdeyse gece yarısı olmuş. Kalkalım mı biz de? Yani sen...” Gülümsedi. “Durmadan esnedin de.”

Mecnun güldü. “Gençlik anılarınız iyiydi de sonrası... Siyaset ve futbol uyku yapıyor bana biliyorsun.”

“Eee n’apacaksın? Ben alıştım, mecburen.”

“Valla iyi dayanıyorsun Uğur abi! Akşama kadar kahvede hep bu muhabbetler. Herkes de uzman haaa! Bak Ender abime, üç dakikada tüm detaylarıyla açıklayıverdi fakir ülkelerin neden fakir olduğunu: Halk cahil olduğu için.” Gülümsedi. “Yaz bi kenara bu cümleyi! Mesela Afrikalılar çok cahil. Yoksa Belçika, Hollanda, İngiltere, Fransa falan adamların altın, elmas madenlerini ele geçirmiş sömürüyor yıllardır.” Kaşlarını kaldırarak dudaklarını kıvrıdı. “Adamlar cahil canım! Madeni nasıl çıkaracaklarını bilmiyorlar ki! Avrupa n’apsın? Zor iş mor iş ama bari biz çıkaralım diyorlar mecburen, sevabına yani.”

Uğur gülerken kaşlarını kaldırdı. “Bir de din var, unutma! Herkesin uzman olduğu konular içinde yani.”

Sumru Ağryürriyen’den *Gece Sefası* adlı parça çalmaya başlayınca şarkı bitene kadar ikisi de konuşmadı.

Uğur başını sallarken iç geçirdi. “Vayyy! Müziğe bak sen! Sözlere bak. Duydun mu? Nerden bulup da çalıyorlar bu şarkıları bilmem ki...”

Mecnun güldü. “E millet araştırıyor, buluyor ve dinliyor Uğur abi. Herkes senin gibi ha babam de babam aynı türkülerini dinleyerek geçirmiyor ömrünü.” Çantasından CD’yi çıkarıp masaya koydu. “Buyur. Bak bunu bile duymamışsın!”

Uğur CD’yi alıp elinde çevirdi. “Kaydettin demek! Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sözlerini de...”

Mecnun eliyle işaret etti. “Sözleri de içinde. İnternette buldum. Yorumcu *Suavi*, sözler *Ümit Sayın*.”

Uğur kâğıdı çıkarıp gözlüğünü taktı ve dikkatle sözleri okudu.

Mecnun merakla sordu: “*Suavi* diye biri söylüyormuş dedin ya bana telefonda. *Suavi*’yi sahiden tanımıyor musun?”

Uğur sıkıntıyla gülümsedi. “Yani belki tanyorumdur da... Biliyorsun ben pek televizyon seyretmem. Sen şöyle bir hatırlatsan, belki başka bir şarkısını duymuşumdur.”

Mecnun eliyle göstererek açıkladı. “Hani şööyle upuzun sakalı var, bembeyaz. Sesi çok ilginç, duymamış olamazsın, ben bile biliyorum.”

“Haaa onu biliyorum! *Sen de başımı alıp gitme* diye bir şarkı söylerdi.”

“Hah işte ol!”

“Evet. Sesi çok güzel. Adını ezberden bilemedim işte! Ama bu şarkısını...” CD’yi gösterdi. “Bunu hiç duymadım. Meşhur muydu?”

Mecnun başını salladı. “Çok meşhurdu.”

“Anlamışsındır... Meriç bahsetmiş bu şarkıdan...” diyen Uğur kısaca defterden bahsedip düşünceli bir şekilde sözlerini sürdürdü. “Peki sen neden ben sana bu şarkının adını söyleyince ‘Yapma be Uğur abi’ dedin hayıflanarak?” Gülümsedi. “Bilmediğimiz bir aşk hikâyesi mi?”

Mecnun gülerek başını iki yana salladı. “Öyle değil. Annemde karışık bir kaset vardı. Çok dinlerdi bu şarkıyı. Biliyorsun, babasıyla hiç görüşmedi evlendikten sonra.” Uğur başını sallayarak onaylayınca konuşmasını sürdürdü. “On beş yaşında falandım. Bir bayram sabahı yine bu şarkı çalarken, bahçede bir ağlama krizine girdi. İçerdeydim ben. Babam çok uğraştı onu sakinleştirebilmek için. Babama sadece şöyle dediğini duydum: Çok özledim Engin! Ben babamı çok özledim...”

Uğur kâğıda bakarak başını salladı. “Sözlerini okuyunca... Aşk şarkısı ama işte herkese neler neler hissettiriyor.”

“Öyle! Hasret kimeyse artık... Yaşadıklarına göre dinliyorsun tabii.” Rakısından bir yudum alıp gülümsedi. “Bu nedenle şarkıda söze karşıyım işte.”

Uğur güldü. “Karşı olsan n’olur? Acıdan kaçamazsın.”

Mecnun gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Acıdan kaçmak değil ki bu!”

“Ne peki?”

Mecnun zihnindekileri toparlayarak sakin bir şekilde açıkladı. “Bana öyle geliyor ki sizin nesil pek ciddiymiş Uğur abi... Nasıl desem... Böyle bi acıseverlik var sizde. Sebep önemli değil, acıseversiniz. Şöyle söyleyeyim, acıyı, acı çekmeyi bir erdem, matah bir şey gibi görüyorsunuz!”

Uğur bu açıklamayı komik bularak güldüyse de birkaç saniye sonra savunmaya geçti. “Olur mu canım? Kim acı çekmek ister? Acı neden sevilsin?”

Mecnun omzunu silkti. “Bilemem ama durumunuz bu! Bak! Aynı şarkıda bambaşka sebeplerle acı çekebiliyorsunuz. İşte annem de sen de aynı nesildensiniz.”

“Canım tabii ki annen acı duymuştur! Kolay mı insanın babasını ömür boyu görmemesi? Özlemiş işte! Hasret kalmış babasına!”

“E hasret kalmayı kendi seçmiş! Dedemin tutumu yanlış, öyle değil mi? Reddetmiş kızını, konuşmamış falan. Seni ele alalım: Meriç’i deli gibi âşıkken şutlamışsın. Sonra da bol bol acı çekmişsin. Yani duruma bak! Sen Meriç’in babasının istediği olsun diye acı çekmişsin. Annem babasına karşı çıkmış ama yine acı çekmiş! Ne anladım ben bu işten? Sonuçta... Bilemiyorum yani... Çektüğün acıları seviyorsunuz. Yalan mı?”

Uğur bir süre düşündükten sonra derin bir nefes aldı. “O kadar basit değil Mecnun! Söylesene bana sen, annenin yerinde olsan karşı çıkmaz mıydın babana?”

“Çıkardım da... Sonra babam istediğim kişiyle evleneceğim diye beni reddederse eyvallah derdim. Acı çekmezdim.”

“Başına gelmeden konuşması kolay Mecnun! İnsan bu! Annesini babasını özler, hasret duyar.”

“Ben özlemezdim demiyorum ki! Özleyince acı çekmezdim diyorum. İnsan, seçiminde haklıysa, doğruyu yaptığına inanıyorsa... O zaman niye acı çeksin ki?”

Uğur kendi acısını haklı buldu. “Seçimi yanlışsa acı çeker tabii.”

Mecnun gülümsedi. “Yooo! O zaman da çekmez. Yani hatasını kabul eder ve içindeki hesaplaşma biter. Bu noktada acı çekecek bir şey göremiyorum ben.”

Uğur efkârlanmıştı. Başını birkaç kez sallayarak fısıldar gibi konuştu. “Öyle değil işte! Geçmiş adamın yakasını bırakmaz!”

“Ya da insan geçmişin yakasını bırakmaz!”

Uğur gülümsedi ve kesik kesik konuştu. “Şimdi sen bana, Meriç’i, olanları düşünüp düşünüp acı çekmekten zevk aldığımı mı söylüyorsun?”

Mecnun başını öne eğerek, “Aynen bunu diyorum abicim,” dedi.

Uğur buna gülerek karşı çıktı. “Deli miyim ben oğlum?”

Mecnun kakhaha attı. “Keşke deli olsan! Yani bu sadece sana ait bir durum da değil. İnsanların çoğu böyle. Geçmişe yapışıp bırakmaz, sonra da suçu geçmişe atar!”

“Hadı düşünme elindeyse. Sen tabii düşünmem diyeceksin ama bu mümkün değil! Gün boyunca düşünmesen...” Aklına Mecnun’un fikrini çürütecek bir örnek geldiğini sanarak heyecanla sürdürdü konuşmasını. “Söyle bakalım! Bana doğruyu söyle! Diyelim bütün gün çalıştın, akşam yatınca hiç mi bir şey düşünmezsin sen? Uyumadan, saatlerce bir şeyin aklına takıldığı...”

Mecnun gülerken kaşlarını kaldırdı. “Uğur abi. Yatınca en geç iki dakikada uyurum ben.”

Uğur gülerken pes etti ve kadeh tokuşturdu. “Anlamıyorum ben seni. Bu nasıl oluyor? İnsan hep düşünür! Ya geçmiş ya geleceği düşünür.”

“İnsanın kendine zarar veren, yediği en büyük halt da budur zaten.”

“Neden?”

“Dedim ya! Acıseverlikten!” Bir süre düşündükten sonra gülümseyerek yumuşak bir sesle sordu: “Uğur abi, aslında her insan, geçmişinde birçok mutlu an da yaşamıştır, doğru mu?”

“Elbette,” dedi Uğur başını sallayarak.

“Peki sen geçmişini düşünüp düşünüp sürekli mutluluktan uçan kimse gördün mü?”

Uğur bu soruya şaşırıldı. “Yooo! Yani öyle olmuyor. İnsan... Tabii...” diye geveleyince Mecnun onun haline gülüp, “Yaaa! Bak işte bu insanın acıseverliğinin kanıtı!” diyerek rakısından bir yudum aldı.

Uğur onun söyledikleriyle düşüncelerinin geldiği noktada acı çekmenin insanın seçimi olduğunu, sevdiğinden acı çektiğini kabul etmek istemeyerek itiraz etti. “O kadar da değil! Geçmiş ya da geleceği düşünmek gayet normal. Hem neden o kadar zararlı olsun ki?”

Mecnun ellerini ensesinde kenetledi. “Çünkü insan...” Sıkıntıyla iç geçirdi. “Dünü düşünerek yarını iptal ederken bugünü de imha etmektedir aslında. Bugün! Şu an! Elinde! Tek gerçek zaman ama insan onu hiç yaşamaz. Ve hep böyle olur. Yalan mı?”

*

Yannis yorucu bir akşamın ardından bahçede Rafet’le ertesi günün programını yaparak bir süre sohbet ettikten sonra gece yarısı eve döndü. Dinlenebilmek için önce bir duş aldı. Bir film izlemeyi düşünürken bahçede oturmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Bir kadeh kırmızı şarap alıp şezlonga uzandı ve gözlerini kapadı. Sessizlik hoşuna gitti. Yumuşak bir rüzgârla gelen çiçek kokularını ayırt etmeye çalıştı... Hanımeli, yasemin, ıtır, lavanta, karanfil ve fesleğenin kokusunu içine çekerken hafifçe başı döndü ve aynı anda varlığından bir minnet duygusunun yükseldiğini hissetti. Gülümseyerek yerinden doğruldu ve şarabından bir yudum aldıktan sonra tekrar uzandı. Gün boyu olanları düşündü. Rafet’in akşam sohbet ederken söylediklerini hatırlayınca gülümsedi.

“Hiç mi film seyretmiyorsun sen? Alırsın bir yüzük, çıkarsın karşısına. Sen bana âşıkısın ben de sana, hadı dooogrü nikâha dersin olur biter! Ömür boyu mutlu olursunuz işte! Niye yapmıyorsun niye? Anlamıyorum ki!”

Yannis o an gülümseyerek geçiştirdiği soruyu düşününce iç geçirdi ve zihninde cevapladı: Çünkü Rafet abla, aşk başka, ilişki başka. Ve bir ilişkide mutlu olmak için yakamoz güzelliğinden fazlası lazım. Mutluluk hep derinde! Ve bakalım biz, o denizin derinliklerine inebilecek miyiz? Doğrulup şarabından bir yudum daha alırken kaşlarını kaldırarak merakla fısıldadı. “Bakalım...”

*

Uğur ses çıkarmamaya çalışarak eve girdi. Salondaki koltuğuna oturduğunda kelimenin tam anlamıyla paramparça hissediyordu kendini. Meyhaneden eve yürüyerek gelmişti. Tam kapının önüne geldiğinde içinde iki ses kavgaya tutuşmuştu: Biri ‘yorgunsun, yat uyu, şarkıyı sonra dinlersin’ derken diğeri ‘hemen şimdi dinlemelisin’ diyordu.

İkinci ses galip gelince Uğur arabasına binip *Hasret Türküsi*'nü dinlemeye başladı. Kaç kez dinlediğini hatırlamıyordu. İlkinin ortalarında kendini bırakmış, belki bir belki iki saat doya doya ağlamıştı. Gözyaşları biraz yavaşlayınca CD çaları kapadı ve eve çıktı.

Boğazının yandığını hissederek mutfığa gitti, bir bardak su içtikten sonra salona döndü. Tekrar koltuğuna oturdu ve bir süre gözlerini halıya dikti. Beş santim çapındaki yuvarlakça görünen şeklin çiçek mi yoksa başka bir şey mi olduğuna karar veremedi. Sokaktan gelen ışığın az olmasından mı yoksa gözlüksüz iyi görememenden mi kaynaklanıyor acaba, diye düşündü. Işığı açsam görebilir miyim? İh! Aysel'i uyandırmayayım. Zaten çok haksızlık yaptım ona da. Bir de şu sarhoş halimle uğraşmasın!

Onu sevmeden evlendiği için karısına karşı hep bir suçluluk duygusu taşıymıştı içinde. Bu nedenle kendisine ne kadar saçma ve anlamsız gelirse gelsin onun bir dediğini iki etmemeye çalışmıştı yıllarca. Ancak şu son aylara kadar Meriç'e karşı hiç suçluluk duymamıştı.

Düşündüğünde çoğu zaman vardığı nokta aynı oluyordu: Ne yaptıysa Meriç'in iyiliği için yaptım ben! İyi de oldu! Bak ne güzel doktor oldu! Babası haklıydı, davul dengi dengine çaldı işte!

Meriç'in mektubu ve ardından yaşananlarsa sindiremeyeceği kadar büyük bir suçluluk duygusunu daha eklemişti içine: Aysel'den sonra Meriç'e karşı da suçluluk duygusu.

Birden kaderine isyan etti: Ben hep suçluluk duyarak mı yaşayacağım? Neden? Neden? Neden? Birbirimizi o kadar severken nasıl bitirdim ben bu aşkı?

Meriç'in yazdıkları geldi aklına:

Çeşme'de bir evin tuvaletine sığıp yıllar evvel Foça'dan aldığım hasreti ağlaya ağlaya bitirmek istedim...

Bitiremedim Lâl...

Olsa olsa... Bir sonraki yangına kadar gariplendim...

Derin bir iç çekti.

Ben sana ne yaptım Meriç, ne yaptım ben sana! N'olursun beni affet! Nerdesin şimdi bilmiyorum ama n'olursun beni affet! Ben hem sana hem kendime yaptım Meriç, hem de Aysel'e!

Defalarca dinlediği şarkı zihninde, acının karalığına teslim olarak sessizce ağlamaya başladı. Mecnun'la sohbeti aklına gelince, "Doğru söylüyor çocuk! Hesaplaşma bitince rahatlar insan. Benim hatalarımı çözecek matematik yok ki rahatlayayım..." diye kendi kendine söyleniyordu ki odanın ışığının yandığını fark etti.

Aysel'in geldiğini hiç duymamıştı. Yaramazlık yaparken suçüstü yakalanmış çocuklar gibi hissetti bir an. Karısı aklından geçenleri okumuş gibi inkâr edercesine başını iki yana sallarken gözyaşlarını koluna silmeye çalışarak ayağa kalktı ve hızla onun yanından geçerken, "Ben tuvalete... Bir banyoya gideyim," dedi.

Aysel başını salladı ve düşünceli bir şekilde ilerleyerek koltuğuna oturdu.

Uğur yüzünü yıkadı ve birkaç dakika sonra salona geri döndüğünde sesinin iyi çıkması için olağanüstü bir çaba göstererek konuştu. "Kusura bakma. Uyandırdım seni. Sessiz olmaya çalıştım ama..."

Aysel sakın ve yumuşak bir tonda konuşarak araya girdi. "Boş ver beni şimdi. Uğur... Gözlerin kıpkırmızı. İçmişsin de. Çok kederlisin belli! N'oldu?" Kocasını cevap vermeyince üzüntülü ama aynı sakın ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Meriç... Değil mi? Ölümü... Çok acı veriyor."

Karısının bu kadar anlayışlı konuşması Uğur'un kendisini daha da suçlu hissetmesine neden oldu. Başını salladı. "Evet. Böyle olduğu için kusura bakma Aysel. Sana karşı da çok mahcubum ama..." Elini göğsüne koydu. İçim kavruluyor, demek istedi ama hemen kendini toparladı. "Bu aralar üzülüyorum tabii ama geçecek. Birkaç güne kadar düzelirim merak etme sen."

Aysel bir şey söylemeden kocasına baktı bir süre. Aklından geçenleri söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Uğur'un acısını o kadar net bir şekilde görebiliyordu ki! Hatice nineleri yolcu ettikleri gece epey sayıklamıştı adam. Söylediklerini tam anlayamasa da 'Meriç' dediğini tam olarak duymuş ve sabaha kadar uyumamıştı. Bu konuda ne düşüneceğini, hatta ne hissedeceğini bilemiyordu. Meriç ölmeden önce Uğur'un kendisini boşayacağını düşündüğü zamanlarda, içinde

bu hiç tanımadığı kadına karşı belli belirsiz bir nefret duygusu vardı, fakat Meriç öldükten ve Uğur'un çektiği acıya şahit olduktan sonra bu duygu silinip gitmişti. Bir süre düşündükten sonra yavaş yavaş konuştu. "Kendimizi kandırmayalım Uğur. Birkaç güne kadar düzelmeyeceksin. Hatta hiç düzelmeyeceksin. Düzelmek için Meriç'i unutmam lazım. Ancak..." Başını iki yana salladı. "Sen Meriç'i asla unutmayacaksın."

Uğur ne diyeceğini bilemedi. Bakışlarını halıya çevirdi. Şimdi, ışıktaki, halıdaki deseni seçebiliyordu. Çiçek değilmiş, diye geçti zihninden. Kırmızı ve lacivert, geometrik bir desenmiş sadece. Karısının son cümlesini tekrarladı içinden: Sen Meriç'i asla unutmayacaksın. Derin bir nefes aldı. Hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki de bir şey söylemesi gerekmiyordu. Kendine hayret etti: Meriç'i asla unutmayaacağı gerçeğini çok iyi bilmesine rağmen bunu karısının ağzından duymak neden bu kadar ağır gelmişti? Kendini bir an Aysel'in yerine koyunca suçluluk duygusu inanılmaz bir boyuta ulaştı. "Özür dilerim Aysel. Seni bu şekilde üzdüğüm için çok özür dilerim..."

Karısı elini kaldırarak onu susturdu. "Ne için özür diliyorsun Uğur? Meriç'e âşık olduğun için mi? Bana âşık olmadığın için mi?"

Uğur bir an afalladı. "Eee... Evet... Yani..." İçini çekti. "Gençlik işte! Hatalar... İnsan birisine âşıkken başkasıyla evlenmemeli. Neyse... Yıllar geçti Aysel. Yani ben... N'olur yanlış anlama, ben sana çok değer veriyorum... Her zaman değer verdim. Seni de seviyorum ama... Meriç..." Söze nasıl devam edeceğini bilemeyip sustu. Konuştukça batıyormuş gibiydi.

Aysel onun kendisine karşı duyduğu mahcupiyetin şekil aldığını gördü: Odanın tam ortasına konmuş kocaman ve gereksiz bir eşya gibiydi. Adamın acısındaki masumiyeti ve masumiyetindeki acıyı aynı anda görünce tereddüt etmeye son vererek konuştu. "Senin bana değer verdiğini de, beni sevdiğini de biliyorum Uğur. Bana âşık olmadığını da biliyordum. Bunun için kendini suçlama! Hem de hiç!"

Uğur başını iki yana salladı. "Elimde değil. Sen bunları hak etmedin."

Aysel, "Hıh," dedikten sonra kaşlarını kaldırarak konuştu. "Belki sonuna kadar hak etmişimdir Uğur! Hatta belki de böyle olmasını *ben* tercih etmişimdir."

Uğur duyduklarına bir anlam veremeyerek doğrudan sordu: "Ne demek istiyorsun?"

Aysel derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi. "Şunu demek istiyorum: Meriç'e âşık olduğun için bana karşı mahcup hissetme kendini. Suçlama kendini artık! Sen âşık olduğun halde Meriç'ten ayrılmışsın. Bak... Doğru davranmamış olsan da... Hiç değilse bir sebebin varmış ve bu yıllar sonra düşündüğünde kendine karşı rezil olacağın bir sebep değilmiş."

Uğur bu sözlere anlam vermeye çalışırken karısının başını koltuğa yaslayıp gözlerini tavana diktığını gördü.

"Sana hiç söylemedim tabii..." dedi Aysel. "Benim de Bahri diye bir sevdiğim vardı... Neden onu bıraktığımı duymak ister misin?"

*

Rafet bir kaha attıktan sonra elini havada savurarak cevapladı Handan'ın sorusunu. "On gün dediğin az bir zaman değil Handancım! Allah yerleri ve gökleri altı günde yaratmış. On günde neler olur neler!"

Genç kadın yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Çok bozulmuştu ve bozulduğunu belli etmemek için olağanüstü bir çaba sarf ediyordu. Rafet'in kıpkırmızı rujuna ve aynı tonda ojeli uzun tırnaklarına takıldı gözü. Hiç bu renk oje ve ruj sürdüğünü görmemişti daha önce. Üstelik tırnaklarını da hiç bu kadar uzatmazdı.

Hava biraz serindi ve Rafet'in sarındığı fosforlu yeşil şal da gözünü alıyordu. Ortaokulda Türkçe derslerine giren Sema öğretmeni hatırlatmıştı. Son derece sevimsiz, öğrencilerle kaba konuşan bir kadındı ve bu renkte bir fuları vardı.

Duydukları... Rafet'in artık samimi olmayan bu uzak ve hafif dalgacı tavrı Handan'ı iyice rahatsız etti. Bir an önce buradan gitmek istiyordu. Merakını yenemeyerek sordu: "Nişan ne zaman oldu?"

"Dün gece ayol, dün gece! Bir gün önce gelsen beraber göbek atardık," diyerek kakhaha attı Rafet.

Handan bu kakhahayı yersiz ve acı verici bulsa da buna aldırmandan gülümsemeye çalıştı.

"Afyon Valisi de geldi," diyerek anlatmaya devam etti Rafet. "Yüzükleri o taktı. Kızın babasının samimi bir arkadaşıymış."

Handan bir kez daha kulaklarının kızardığını hissedince ayağa kalktı. "Epey işim var. Eve gitsem iyi olacak."

Rafet omzunu silkti. "E iyi. Ben de mutfağa bakayım. Yannis, malum Atina'da. Birkaç hafta sonra gelecekler."

Handan bahçe kapısına doğru bir-iki adım atmıştı ki kendine engel olamayarak döndü ve fısıldar gibi sordu: "Adı ne? Kızın adı neymiş?"

Rafet ona yaklaştı, elini omzuna koydu ve gülümseyerek cevap verdi. "Suna."

Bu kadarı da fazlaydı! Handan onun elini tuttu ve tam o anda Ayça'nın sesini duydu. "Kahvaltı hazır! Ayyy! Acıttın Handan abla!"

Genç kadın gözlerini açıp hemen yerinden doğruldu. Nabzını hissedebiliyordu.

Ayça yatağa otururken kendini suçlu hissederek gülümsedi. "Korkuttum mu seni? Ben... Kahvaltıyı hazırladım da sen uyanmayınca... Rüya mı görüyordun?"

Handan gülümsemeye çalıştı ama hâlâ şaşkıındı. "Suna Yannis'le nişanlanmıştı! İnanabiliyor musun?"

Ayça anlamayarak sordu: "Suna kim?"

*

Ece çayları tazelirken Sevinç aklına o an gelmiş gibi, "Bu akşam Mecnun'u da getirsene yemeğe," dedi.

Ece gülümsedi. "Bilmem ki. Belki bir programı vardır. Son günlerde serada değil. Geç geliyor. Biliyorsunuz... Söylemiştim."

Sevinç ne derse desin onu sızli bizli konuşmaktan vazgeçirememişti. Gülümsedi. "Evet, biliyoruz."

"Yani, biliyorsun Sevinç teyze, demek istedim," dedi Ece gülümseyerek.

"Ha şöyle! Sen ona akşama beklediğimi söyle. Ben de ararım öğleden sonra."

"Tamam."

Ece kahvaltısına devam ederken düşüncelere daldı. Mecnun'u özlemişti. Son günlerde doğru dürüst görüşemiyorlardı ama Sevinç'e de zahmet vermek istemiyordu. Kadın bazen çok çabuk yoruluyordu. Lokmasını yuttuktan sonra, "Ben seradan erken dönmeye çalışırım o zaman, yemeğe yardım ederim," dedi.

Sevinç gülümseyerek itiraz etti. "Ben yaparım kızım, sen işine bak."

"Yormayın kendinizi."

"Yormam yormam merak etme. Kolay bir-iki çeşit yaparım, maksat beraber olmak gençlerle."

Bir süre sessizlik oldu. Ece kadına baktı. Baktığı yeri görmüyor gibiydi. Onu henüz çözememişti. Bir an çok neşeliyken birden hüzünleniveriyordu. Çocuklarıyla çok sık telefonlaşmıyordu ve Ece'nin orada olmasından memnun görünüyordu. İnsanlarla da pek görüşmüyordu. Bazen çok konuşkan oluyor, böyle zamanlarda yaşadığı bir olayı ya da sohbetin konusuna uygun bir masal, izlediği bir filmi, okuduğu bir kitabı anlatıyordu. Bazen de tamamen kabuğuna çekiliyor ve söylenen hiçbir şeyi duymuyordu. Ece de böyle zamanlarda odasına çekiliyordu. Kadının ona tuhaf gelen bazı huyları vardı doğrusu ama kimin yoktu ki?

Bardağında kalan çayı kafasına dikerken yan gözle kadını inceledi ve "Sevinç teyze? Yine daldın," dedi gülümseyerek.

Kadın gözlerini baktığı yerden çekmeden cevap verdi. “Daldım. Şu... Defne ağacıyla sohbet ediyordum.”

Ece ne diyeceğini bilemedi bir an. Ağaca bakarak ciddiyetle sordu: “Hoşsohbet midir kendisi?”

Sevinç kahkaha attıktan sonra başını sağa sola sallayarak cevap verdi. “Hem de nasıl! Sen... Bu ağacın mitolojik öyküsünü biliyor musun?”

“İh.”

“Anlatayım mı?”

İşin aslı, mitolojik öyküler Ece'nin pek ilgisini çekmezdi. Kahvaltı yeterince uzun sürmüştü ve seraya geç kalmak istemiyordu ama kadının hevesle baktığını görünce gülümseyerek başını salladı. “Tabii... Neymiş bakalım defne ağacının öyküsü?”

Sevinç dirseklerini masaya dayayıp ellerini kenetledi. “Önceleri... Baş tanrı Zeus'un oğlu olan Apollon, güneş tanrısıymış. Her sabah dört tanrısal atın çektiği altın arabasıyla, peşinde güneş, gökyüzünü bir uçtan bir uca dolaşmış. Bir gün yine böyle dolaşırken, gökyüzünde korkunç bir piton yılanına rastlamış. Yılandan korkmuş ve tanrısal kılıcını çektiği gibi öldürmüş pitonu. Öldürmüş ama sonra vicdan azabı çekmeye başlamış...”

Ece araya girdi. “Niye?”

“Çünkü yılanı öldürünce tanrısallığım kirlendi artık, diye düşünmüş. Bu kirden arınmak için de yeryüzüne inmiş ve yedi yıl boyunca burada bir kralın sürülerine çobanlık etmiş... Bu sırada tanrıların çalgısı liri çalmayı öğrenmiş... O kadar harika çalıyormuş ki Zeus onu müzik tanrısı yapmış.”

Hikâye Ece'nin ilgisini çekmişti. “Sonra?”

Sevinç genç kadının ilgisinden memnun halde anlatmaya devam etti. “Sonra... Yine bir gün arabasıyla gökyüzünü dolaşmaya çıkmış... Gökyüzünü gezerken elinde oku ve yayıyla bebek yüzlü aşk tanrısı Eros'a rastlamış. Eros'un güzel yüzüne bakmış önce... Sonra da elindeki ok ve yaya göz atmış.” Duraksadı. “Eros, aşk tanrısı. O kadarını biliyorsun herhalde?”

“E herhalde!” dedi Ece gülümseyerek.

“Apollon ona demiş ki: ‘Ey aşk tanrısı! Bu savaş araçları senin eline hiç yakışmıyor... Onları bana verirsen, savaş meydanlarında kullanırım... Benim attığım ok yerini bulur, bu konuda benim üzerime yoktur.’ Apollon'un bu sözleri bebek yüzlü aşk tanrısı Eros'u çok kızdırmış. Güzel gözleri sinirden alev alev parlamış ve şöyle cevap vermiş: ‘Ey güneşin, müziğin, okun tanrısı... Güçlü ve akıllı Apollon... Söylediklerin elbette doğru... Senin okların her şeyi vurabilir ama unuttuğun bir şey var... Benim oklarım seni bile vurabilir... Benim işimi neden böyle küçümsüyorsun?’ Sonra Eros oradan hızla uzaklaşmış... Ancaak... Apollon'a oklarından tattıracağına yemin etmiş. Apollon günlerden bir gün... Yine yeşillikler içindeki ülkesinde oturmuş lirini çalarken ormanda yalnız başına dolaşmakta olan güzeller güzeli su perisi Defne'yi görmüş. Onu görür görmez bütün vücudunu bir titreme almış... Kendinden geçmiş bir halde tanrıcaları bile kıskandıran bir güzelliğe sahip olan bu su perisini izlemeye başlamış... Ancaak... Onları izleyen biri daha varmış... Aşk tanrısı Eros. Eros intikam alma vaktinin geldiğini görünce sevinmiş. Hemen sadağından - sadece tanrıların görüp hissedebildiği - nefret okunu çekip Defne'nin yüreğine saplayıvermiş...” Ece'nin her cümleden sonra başını salladığını fark edince güldü. “Bakıyorum konu aşk olunca pek meraklıdın?”

Ece hemen savunmaya geçti. “Yok... Ben... Ondan değil! Yani merak ettim tanrıların savaşını... Sonra n'olmuş?”

Sevinç iç geçirdi. “Sonra... Eros'un tanrısal oku kalbine saplanınca... Defne'nin kalbi artık yeryüzünde aşka kapanmış. Eros sadağından çıkardığı aşk okunu da Apollon'un kalbine saplayıvermiş. Böylece Eros, Apollon'un kendini beğenmiş sözlerinin intikamını almış. Defne ailesinin ve babasının tüm ısrarına rağmen evlenmeyi kabul etmiyormuş... Bu güzel su perisi her gün ormana çıkıp yeryüzündeki bütün canlıları güzelliğine hayran bırakarak dolaşıyormuş. Apollon da artık her gün bu güzeller güzeli su perisini görebilmek için gökyüzündeki krallığından inip ormanda dolaşıyor, bu büyüleyici güzeli izliyormuş gizli gizli. Artık onu ne savaşlardaki başarısı, ne avdaki keskin nişancılığı, ne de ustaca çaldığı lirin tanrısal ezgisi tatmin ediyormuş. Her

gün ormana gidip kalbini esir alan Defne'nin tanrıları kıskandıran güzelliğini seyrediyormuş. Günler geçtikçe onu uzaktan uzağa seyretmek yetmez olmuş... Kendi kendine demiş ki: 'Ben ışığın ve müziğin tanrısı, güçlü, yakışıklı, korkusuz Apollon, niye çekiniyorum ki? Gidip şu ormanın güzel kıızıyla konuşayım... Şu kalbimin acısını bastırayım...' Kendi kendine böyle cesaret verdikten sonra güzeller güzeli Defne'nin karşısına çıkmış Apollon... Defne aniden karşısına çıkan Apollon'u görünce korkmuş ve ondan kaçmaya başlamış. Apollon da onun peşine düşmüş... Bir yandan da Defne'ye ona olan aşkını haykırıyormuş: 'Dur! Kaçma benden güzeller güzeli peri kıızı. Ben Apollon'um... Güneşin, müziğin ve ışığın tanrısı... Senin düşmanın değilim... Bütün bu yeryüzünde bana âşık olmayacak tek bir canlı bile yokken sen niye benden kaçıyorsun?' Defne kalbine saplanan nefret okunun etkisiyle Apollon'un bu aşk sözlerinden daha da korkmuş ve deli gibi kaçmaya devam etmiş. Apollon peşinden sesleniyormuş: 'Kaçma benden ne olursun ey güzeller güzeli! Bak ben ışığın tanrısıyım ama senin aşkıdan gözlerim kör... Okun tanrısıyım ama kalbime saplanan bu aşk okunun bende çaresi yok... Dur ne olur kaçma benden, beni senin peşinden koşturan aşktır, düşmanlık değil!' Bu sırada Olympos'taki tahtından olup biteni izleyen tanrıların tanrısı Zeus, oğlunun düştüğü bu içler acısı duruma üzüliyorumuş ancak olaylara da müdahale etmek istemiyormuş..."

Ece bir an önce hikâyenin sonunu bilmek istiyordu. "Apollon kıızı yakaladı mı?"

Sevinç gülümsedi. "Defne kaçmaya, Apollon da onu kovalamaya devam ederken öyle bir an gelmiş ki... Defne artık Apollon'un yakıcı tanrısal nefesini hissetmeye başlamış ensesinde... Yorgunluktan titreyen bacakları artık gövdesini taşıyamayacak hale gelmiş... Birden durup ayağıyla toprağı eşelemiş ve şöyle feryat etmiş: 'Ey toprak ana, beni ört, beni sakla, beni koru!' Defne'nin bu içten yalvarışıyla birlikte vücudu birden ağırlaşmaya başlamış... Ayakları toprağın derinliklerine doğru kaymış... Yeryüzündeki bütün kadınları kıskandıran bedeni kabuk bağlamış... Kokusundan bütün canlıların başını döndüren saçları yapraklara, narin kolları dallara dönüşmüş..."

Ece üzüntüyle sordu: "Apollon n'apmış peki?"

"Gördükleri karşısında şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırılmış güçlü Apollon... Üzüntüden bol bol gözyaşı dökmüş ve defne ağacına sarılmış... Güzelim yapraklarının kokusunu doyasıya içine çekerken ağaca şöyle demiş: 'Ey güzeller güzeli, ben seni çok sevdim... Sen beni istemedin ve benden kaçtın... Oysa ben sana ne kadar âşıktım ve şu yeryüzünde beni reddedecek başka bir canlı yoktu... Ben seni karım yapacaktım. Madem benim karım olamadın o zaman benim onur ağacım olacaksın... Bundan böyle ben ve tüm kahramanlar senin ağacının dallarıyla süsleyecekler kendilerini... Kokulu saçlarından olan bu ağacın yaprakları yaz ve kış yeşil kalacak ve ben onları taç yapacağım başıma...' Bu içten ve tatlı sözler üzerine ağaca dönüşen Defne, saygıyla eğilmiş Apollon'un karşısında. İşte bu tanrısal aşk hikâyesinin geçtiği yer bugünkü Antakya'nın Harbiye'siymiş biliyor musun? Ve derler ki: Harbiye'nin şelaleleri de güzel Defne'nin döktüğü gözyaşlarıdır..."

*

Nurcan, "Ben de koştura koştura geldim böyle erkenden," dedikten sonra kaşlarını çatarak sordu: "Akşam bi telefon edip haber verseydin ya Aysel. Ayıp oldu valla Uğur'a."

"Ayyy! Kaç kere söyleyeceğim, sen geldin diye gitmedi. Kahvaltısı bitmişti, zaten gidecekti, amma uzattın!"

Nurcan şöyle bir düşündü. Saat daha dokuzdu ve bu saatte kimseyi rahatsız edecek kadar densiz değildi. Madem Rafet'le görüşmeye sabah değil öğleden sonra gideceklerdi, bir telefon edebilirdi arkadaşları. Gücenmiş bir ses tonuyla konuştu. "Olsun. Yine de haber verebilirsin."

"Aklıma geldiğinde geç olmuştu Nurcan, aramadım işte. Niye bu kadar büyütüyorsun? İlk defa mı geliyorsun bize?"

"Orası ayrı. Her şeyin bir adabı var Aysel. Ben de düşünemedim. Uğur abi arabasız gitti sandım. Ayıp oldu valla."

"Haklısın. Tamaaam. Kusura bakma dedim ya."

Nurcan çayını içmeye başladı. Bir süre konuşmadılar. Sessizlik uzayınca dayanamayarak sordu: “Niye konuşmuyorsun? Bozuldun mu bana?”

Aysel bu kez ciddi bir sesle cevap verdi. “Evet aslında... Keşke telefon etseydin. Böyle sen erkenden gelince... Şey... Şey yapacaktık işte... Olmadı tabii!”

Nurcan dehşetle baktı arkadaşına. “Ayyy! Ben dedim sanaaa... Ayıp oldu işte, çok ayıp oldu... Tüh keşke bir telefon etseydim...”

Aysel ciddiyetini bozmaksızın, “N’apalım! Kısmet. Seks hayatımızı mahvettin Nurcan!” der demez bir kahkaha atınca arkadaşı gülümsedi.

“Hep böyle yapıyorsun... Hep... Ciddi ciddi dalga geçiyorsun benimle.”

“Sen kaşınıyorsun Nurcan! Kaç yıldır bırakmadın şu erken geldim geç gittim, aman ayıp oldu mu millet bana ne der muhabbetini!”

Nurcan içini çekti. “Haklısın. Ama n’apayım işte ben böyleyim. Beni böyle kabul et.”

“İyi. Ettim zaten.”

Nurcan kısa süreli bir sessizliğin ardından arkadaşının düşüncelere daldığını fark etti. Aysel gerçekten neşeli olduğunda durmadan anlatır ve birlikte gülerlerdi. Böyle araya giren sessizlikler ve onun bu düşünceli hali tek bir şeye işaret ederdi: Gülse de, espri yapsa da, aslında keyifsiz olduğuna. “Bir şeye mi canın sıkıldı senin?” diye sordu sonunda ona doğru eğilerek.

Aysel nazlanmadı ve gece olanları bir bir anlattı. Onu dinlerken koltuğunda yavaş yavaş ileri doğru çıkan Nurcan, “Ona benim de evlenmeden önce bir sevdiğim olduğunu söyledim. Bahri’yi artık Uğur da biliyor,” ifadesini duyunca koltuktan aşağı kayıp yere oturdu. Hiçbir şey söylemeden hayretle bakıyordu Aysel’in yüzüne.

Onun bu hali Aysel’in gülümsemesine neden oldu. Nurcan ise gülünecek bir şey göremiyordu. Kızgınlıkla sordu: “N’aptı peki?”

Aysel onun ifadesini görünce tekrar güldü. “Valla senin gibi koltuktan düşmedi.”

Nurcan yerden kalkıp koltuğuna yerleşirken inanmayan gözlerle arkadaşına baktı. “Aysel n’aptın sen? Böyle bir şey söylenir mi? Şimdi bir de buna üzülecek adam! Hiç kocaya böyle bir şey söylenir mi? Büyük hata etmişsin!”

“Ben de tereddüt ettim önce ama söyledim işte. Hataysa hata!”

“Tamam! Çok şey oldu hayatınızda. İkiniz de çok üzüldünüz ama... Bu çok üzer onu. Bitmiş gitmiş bir şeyi neden söyledin sanki? Kışkırtmak için mi?”

“Hayır Nurcan! Sen beni dinlemiyor musun? Tam tersi! Meriç’ten dolayı bana karşı suçluluk hissetmesine dayanamadım diyorum!”

Nurcan bir süre düşündükten sonra daha sakin bir ses tonuyla sordu: “Peki ne dedi?”

“Hiçbir şey demedi. Çok içmişti zaten. Ben söyledim, o da bir süre düşündü ve kahve içelim mi diye sordu.”

“Şoktan işte! Dedim sana! Üzülmüştür.”

“Yani bir şey demeyince üzölmüş mü oluyor?”

“Öyle tabii!”

“Niye?”

“Çünkü insan üzölnce konuşmaz!”

“Allah Allah, hakkında hadis mi var?”

“Yok! Ama ben öyleyim!”

Aysel bu saçma konuşmadan sıkılmıştı ama meraklandı. “Rıza da öyle mi? Üzölnce konuşmaz mı?”

Nurcan birden şaşırıldı. Biraz düşündükten sonra boynunu eğerek cevap verdi. “Yok! O genel olarak konuşmaz. Üzölnce bağırır aslında.” Kendi kendine konuşur gibiydi. “Evet. Üzölnce daha kaba olur. Durmadan emir verir.” Kocasını taklit ederek sürdürdü konuşmasını. “Bir de şöyle, dişleriyle alt dudakını ısırır ikide bir... Şöyle yüzünü sallar, oturup televizyon seyredet...”

Münevver kayınbiraderiyle birlikte görüncesini hastaneye götürmüştü. Testlerden sonra görüncesine bir haftalığına bakmaya neyse ki razı olmuştu elti. Bu sayede Ayça Ankara'ya gidinceye kadar Münevver kızıyla biraz vakit geçirebilecekti. Kahvaltı ederlerken Handan uyumadan önce düşündüklerini ve gördüğü rüyayı anlattı Ayça'ya.

Her türlü rüyanın bilinçaltıyla ilgili olduğunu düşünen Handan rüyasını analiz etti: Evet! Yannis'i kaybetmekten korkuyordu muhtemelen. Son olayları ve adamın uzaklaşmasını önemsemiyormuş gibi davrandığı için bu rüyayı görmüştü. Rafet'in çok seyrek aramasına da bozulmuştu demek ki.

Ayça gülerken sordu: "Afyon Valisi ne alaka?"

Handan dudağını kıvrırdı. "Onu bulamadım. Aklıma gelen tek açıklama... Birkaç yıl evvel bir oyun çıkarıyorduk. Almak istediğim rolü başka birine verdiler. Haksızlık falan değil, bizim işler yoğunu ve ezber yapmaya pek vaktim yoktu. Nadire diye bir kadına verdiler. Nadire Afyonluydu..." Gülümsedi. "Rüyalar bilinçaltıyla ilgiliyse bayağı bir üzölmüşüm demek ki bu olaya... Bayağı bir taşımışım içimde bu derdi..."

Çetin'in nişanlandığını henüz öğrenen Ayça onun bu kısmı neden atladığını merak etti. "Peki Suna'ya ne diyorsun?"

"Nasıl ne diyorum?"

"Yani neden Yannis Suna ile nişanlandı?"

Handan bir süre düşündü. "İki nedenden olabilir. Birincisi, Çetin'in beni aldattığını öğrendim ya, Yannis de başkasıyla nişanlanarak beni aldatıyor sonuçta. E beynimdeki aldatma simgesi de Suna demek ki! Ya da Çetin'le nişanlanmış ya... Hani buna bozuldum desem neden bozulacağım? Kıskandım desem, kıskanmadım. Bu imkânsız! Bilirsin ben kıskanmam. Yani... Evet birçok konuda kendimi kandırıyor olabilirim ama bu konuda değil! Bu konuda kendimi iyi tanıyorum."

"Peki duyunca ne hissettin Handan abla?"

Handan omzunu silkti. "Bilmem... Kızdım."

"Kızdın mı?"

"Belki kızmaktan biraz daha fazlası... Öfkelen dim sanırım."

"Ama niye? Yani Çetin... Sen onu terk ettin. Tuhaf. Sen istemedin! Niye Suna'ya duyunca öfkelen din ki?"

"Biz evlenme hazırlığı yaparken bile birliktelermiş. Aslında benimle birlikteyken onunla da berabermiş. Aldatıldığma kızdım yani."

"Aptal yerine konmuş gibi hissettiğinden mi?"

"Evet ona kızdım tabii. Aptal yerine konmuş gibi falan hissetmedim. Resmen aptal yerine kondum."

"Ama olmuş bitmiş. Sen Yannis'lesin artık. Çetin'i de sen terk ettin..."

Handan bir süre düşündü. Nihal'le konuşmasını hatırladı. O anda ve sonrasında yaşadıklarını gözden geçirdikten sonra hayretle konuştu. "Evet aslında doğru! Ben neden o kadar kızdım? O akşam ne kadar hırçın olduğumu hatırlıyorsun değil mi? Hani Atlas'ın bana cadı dediğı akşam." Ayça başını sallayınca sürdürdü konuşmasını. "Yannis'e durmadan kapris yaptım! Aaa! Var ya... Bak şimdi fark ettim Ayça!"

"Neyi?"

"Ben bu konudan Yannis'e hiç bahsetmedim."

Ayça anlamadı. "Bahsetmen mi gerekiyordu?"

"E ben her şeyi konuşuyorum Yannis'le."

Ayça yine anlamadı. "Unutmuşsundur canım."

Handan başını salladı iki yana. "Hayır unutmadım. Hatırlıyorum ne düşündüğümü: Konuşulmayacak kadar önemsiz bir konu dedim kendi kendime ve bahsetmedim."

"E demek ki Yannis'le konuşacak kadar önemli bulmamışsın. Ne var bunda?"

"Peki o kadar önemsizse neden öfkelen dim?"

Ayça onun fark ettiğı noktayı kavramıştı. "Haaa! Yani öfkelen diğ in halde... Önemsiz olduğuna kendimi ikna ettim diyorsun?"

“Aynen öyle diyorum.”

Ayça bir süre düşündükten sonra sordu: “Ama niye öyle yaptın ki?”

*

Ece seranın kapısında durdu ve bir süre şezlongta yatan Mecnun’u seyretti. Rengârenk çiçeklere göz gezdirdikten sonra masmavi gökyüzüne kaldırdı başını. *Johnny Hartman*’ın söylediği *I See Your Face Before Me* adlı parça çalıyordu. Duyduğu şarkı gördükleriyle birleşince gülümsedi ve kendi kendine ‘huzur bu değilse nedir?’ dedi. Yavaşça ilerledi. Adamın yanına gelince neşeli bir sesle sordu: “Burda böyle n’apıyorsun Mecnun?”

Mecnun yerinden doğrularak ona baktı. Gülümseyerek doğal bir şekilde ve biraz da ‘bunda anlaşılacak ne var?’ dercesine konuştu. “Tatil yapıyorum Ece...”

“Burda? Serada?”

Adam şezlonga tekrar uzanırken gözlerini yumarak cevap verdi. “Pek tabii.”

Ece taş masada duran yarım gevrek ve poğaçaları gördü. Boşalmış bir peynir kabıyla içinde dört-beş zeytin tanesinin olduğu kahvaltılık tabağına bakarak gülümsedi. “Herhalde şu masa da açık büfe ha?”

Mecnun da güldü. “Heee. Çok çeşit vardı da hepsini yedim.”

Ece şezlongun yanındaki kanepeye otururken bu sohbeti sürdürmeye karar verdi. “Yaaa? Kaç çeşitti?”

“On çeşit falan vardı.”

“Neler vardı saysana.”

“Beyaz peynir, siyah ve yeşil zeytin... Bak üç oldu, gerisini sen say. Gevrek, poğaç...”

“Eee beş oldu.”

“Roka, nane, dereotu, maydanoz, domates, biber ve salatalık... Ohooo çok zenginmiş büfe... On çeşitten de fazlaymış.”

Ece etrafa baktı. “Kaç yıldızlı bu otel?”

Mecnun gayet doğal bir şekilde cevap verdi. “Sen gelmeden bir-iki yıldız vardı ama sen gelince yedi yıldızlı falan olmuştur.”

Ece güldü ama bir yandan da sıcakladığını hissederek hemen ayağa kalktı. “Böyle yedi yıldızlı otel mi olur? Bir animasyonu bile yok!”

Mecnun bir gözünü açarak, “Hımmm bak o konuda haklısın,” diyerek yerinden doğruldu. O sırada *Mohsen Namjoo*’dan *Toranj* adlı parça çalmaya başlayınca CD çaların başına koştı. “Yaaa bak yaaa... Ne ballı adamım ben yaaa...” Eliyle Ece’ye oturmasını işaret etti. “Bak şimdi, izle animasyonu.” Müziğin sesini epey açtı.

Ece şaşkın bir şekilde tekrar oturdu. Bu parçayı daha evvel hiç duymamıştı.

Mecnun bel küreğini kapmış gitar çalıyor gibi yaparak parçanın girişine eşlik ediyordu. Hareketli ama sakin bir girişten sonra birden *Mohsen Namjoo* ve Mecnun beraber bağırmağa başladılar. “Aaa- eee-ooo!”

Mecnun *Mohsen Namjoo* ile pek senkronize değildi, kafasına göre bağırıyordu, bel küreğini gitar olarak çalıp zıplarken çok komik görünüyordu.

Ece gülerken sesini duyurmak için bağırды. “Ne güzelmış!”

Adam gözlerini yummuş, sahnede kendinden geçmiş bir şarkıcı gibi zıplıyor, kürekle sahnenin bir o tarafına bir bu tarafına koşuyor, sözde gitarını çiçeklere doğrultup dizlerini yere koyarak çalıyordu.

Mecnun bağıra bağıra şarkının sözlerine eşlik etmeye başladığında Ece’nin gülüşü bir kahkaha krizine dönüştü ve adam tek başınaymış gibi şarkıyı söylemeye devam etti.

“Koftummm anam. Tor amcam... Kan der cihan... Ne gonişiyisen? Koftum be... Az dur anacıim... Leylek! Be dost... Ne oliyyy? Köftede tuz az, kocayiii... Kaç köftenin o maviii... Auauauaaaaa! Koftum... Manav garibiii... Az şehre aşınaydiii... Köfte sarı çedarliiii...”

